Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 21. junija 2012*

„Prosti pretok blaga — Industrijska in poslovna lastnina — Prodaja primerkov del v državi članici, v kateri ta dela niso avtorskopravno varovana — Prevoz tega blaga v drugo državo članico, v kateri je kršitev avtorske pravice kazenskopravno sankcionirana — Kazenski postopek proti prevozniku zaradi pomoči pri nedovoljeni distribuciji avtorskopravno varovanega dela“

V zadevi C-5/11,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Bundesgerichtshof (Nemčija) z odločbo z dne 8. decembra 2010, ki je prispela na Sodišče 6. januarja 2011, v kazenskem postopku proti

Titusu Alexandru Jochenu Donnerju,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik senata, K. Schiemann (poročevalec), L. Bay Larsen, sodnika, C. Toader, sodnica, in E. Jarašiūnas, sodnik,

generalni pravobranilec: N. Jääskinen,

sodni tajnik: K. Malacek, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 26. januarja 2012,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za T. Donnerja E. Kempf, H.-C. Salger in S. Dittl, odvetniki,

— za Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof R. Griesbaum, zastopnik, skupaj s K. Lohsejem, Oberstaatsanwalt,

— za češko vlado M. Smolek in J. Vláčil, zastopnika,

— za Evropsko komisijo J. Samnadda, G. Wilms in N. Obrovsky, zastopniki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 29. marca 2012

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 34 PDEU in 36 PDEU.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru kazenskega postopka, uvedenega pri nemškem sodišču proti T. Donnerju, ki je bil pogojno obsojen na zaporno kazen dveh let zaradi pomoči pri nedovoljenem gospodarskem izkoriščanju avtorskopravno varovanih del.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Pogodba Svetovne organizacije za intelektualno lastnino (WIPO) o avtorski pravici, ki je bila sprejeta 20. decembra 1996 v Ženevi (v nadaljevanju: MSOILAP), je bila v imenu Evropske skupnosti potrjena s Sklepom Sveta 2000/278/ES z dne 16. marca 2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 33, str. 208).

4 Člen 6 MSOILAP z naslovom „Pravica do distribuiranja“ določa:

„1. Avtorji književnih in umetniških del uživajo izključno pravico dovoljevati, da izvirnik in primerki njihovih del postanejo dostopni javnosti s prodajo ali drugačnim prenosom lastninske pravice.

2. Nič v tej pogodbi ne vpliva na svobodo pogodbenic, da določijo morebitne pogoje, pod katerimi se šteje, da je po prvi prodaji ali drugačnem prenosu lastninske pravice izvirnika ali primerka dela z dovoljenjem avtorja pravica iz prvega odstavka izčrpana.“

5 Direktiva 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 230) je v skladu z uvodno izjavo 15 namenjena uresničevanju številnih obveznosti, ki izhajajo iz MSOILAP.

6 Člen 4 Direktive 2001/29 z naslovom „Pravica distribuiranja“ določa:

„1. Države članice predvidijo za avtorje v zvezi z izvirnikom ali primerki del izključno pravico, da dovolijo ali prepovedo kakršno koli javno distribuiranje s prodajo ali drugače.

2. Pravica distribuiranja se v Skupnosti ne izčrpa v zvezi z izvirnikom ali primerki dela, razen kadar se prva prodaja ali drug prenos lastništva tega predmeta v Skupnosti izvrši s strani imetnika pravic ali z njegovim privoljenjem.“

Nemško pravo

7 Zakon z dne 9. septembra 1965 o avtorski in sorodnih pravicah (Urheberrechtsgesetz, BGBl. I, str. 1273), kakor je bil spremenjen (v nadaljevanju: UrhG), prenaša Direktivo 2001/29 v nemško pravo.

8 Člen 17(1) in (2) UrhG z naslovom „Pravica distribuiranja“ določa:

„(1) Pravica distribuiranja je pravica, da se izvirnik ali primerki dela ponudijo javnosti ali se dajo v promet.

(2) Če se izvirnik ali primerki dela dajo v promet s prodajo s privoljenjem imetnika pravice distribuiranja na ozemlju Evropske unije ali druge države podpisnice Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru, je – razen v primeru zakupa – njihova poznejša distribucija dovoljena.“

9 Na podlagi člena 106 UrhG se distribucija varovanih del brez privoljenja imetnika te pravice kaznuje z zaporno kaznijo do treh let ali z globo. Če je kršitev člena 106 storjena z gospodarskim namenom, člen 108a UrhG določa sankcijo zaporne kazni do petih let ali plačila globe.

10 Člen 27 kazenskega zakonika (Strafgesetzbuch) z naslovom „Pomoč“ določa, da se tistega, ki naklepno pomaga storilcu, da ta naklepno stori kršitev, kaznuje kot pomagača.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

11 T. Donner, nemški državljan, je bil v času dejanskega stanja iz postopka v glavni stvari direktor prevozne družbe In.Sp.Em. Srl (v nadaljevanju: Inspem) s sedežem v Bologni (Italija) in je svoje dejavnosti opravljal predvsem iz kraja prebivališča v Nemčiji.

12 Družba Inspem je zagotavljala prevoz blaga, ki ga je prodajala družba Dimensione Direct Sales Srl (v nadaljevanju: Dimensione), ki je prav tako imela sedež v Bologni, in sicer v bližini sedeža družbe Inspem. Družba Dimensione je strankam, ki so prebivale v Nemčiji, v nakup ponujala reprodukcije notranje opreme v stilu „Bauhaus“ po oglasih in prilogah v revijah, neposrednih reklamnih dopisih in spletnih straneh v nemškem jeziku, ne da bi za to imela licence, ki se zahtevajo za prodajo teh predmetov v Nemčiji. Med drugim je šlo za reprodukcije:

— stolov „Alumium Group“, ki sta jih oblikovala Charles in Ray Eames, licenco pa je imela družba Vitra Collections AG;

— svetilke „Lampe Wagenfeld“, ki jo je oblikoval Wilhelm Wagenfeld, licenco pa je imela družba Tecnolumen GmbH & Co. KG;

— sedežev, ki jih je oblikoval Le Corbusier, licenco pa je imela družba Cassina SpA;

— mizice za odlaganje „Adjustable Table“ in svetilke „Tubelight“, ki ju je oblikovala Eileen Gray, licenco pa je imela družba Classicon GmbH;

— konzolnih stolov iz nerjavečega jekla, ki jih je oblikoval Mart Stam, licenco pa je imela družba Thonet GmbH.

13 Po ugotovitvah Landgericht München II so ti predmeti v Nemčiji avtorskopravno varovani kot dela uporabne umetnosti. V Italiji pa v spornem obdobju iz postopka v glavni stvari, to je od 1. januarja 2005 do 15. januarja 2008, avtorskopravno varstvo ni obstajalo oziroma ga ni bilo mogoče uveljavljati proti tretjim. Tako predmeti notranje opreme, ki jih je oblikovala Eileen Gray, med 1. januarjem 2002 in 25. aprilom 2007 v Italiji niso bili avtorskopravno varovani, ker je v tem obdobju v tej državi veljalo krajše obdobje varstva, ki pa je bilo podaljšano šele 26. aprila 2007. Preostali predmeti notranje opreme so bili v zadevnem obdobju v Italiji avtorskopravno varovani, vendar tega varstva na podlagi italijanske sodne prakse ni bilo mogoče uveljavljati proti tretjim, nikakor pa ne proti proizvajalcem, ki so stvaritve že pred 19. aprilom 2001 reproducirali, ponujali na prodaj in/ali tržili.

14 Predmeti notranje opreme iz postopka v glavni stvari, ki jih je prodajala družba Dimensione, so bili v embalaži, na kateri so bili navedeni podatki kupca, shranjeni v distribucijskem skladišču te družbe v Sterzingu (Italija). V skladu s splošnimi prodajnimi pogoji je družba Dimensione strankam s prebivališčem v Nemčiji, če niso želele same prevzeti naročenega blaga niti niso želele za to določiti prevoznega podjetja, predlagala, naj se obrnejo na družbo Inspem. V postopku v glavni stvari so zadevne stranke pri družbi Inspem naročile prevoz kupljenih predmetov notranje opreme. Vozniki družbe Inspem so te predmete prevzeli v skladišču v Sterzingu in družbi Dimensione zanje plačali kupnino. Družba Inspem je tako ob dobavi v Nemčiji od kupcev zahtevala plačilo za dobavljeno blago in stroške njihove dobave. Če kupci niso prevzeli blaga ali če ga niso plačali, je družba Inspem blago poslala družbi Dimensione, ki je družbi Inspem vrnila kupnino in stroške dobave.

15 Po mnenju Landgericht München II je T. Donner kriv za pomoč pri nedovoljenem gospodarskem izkoriščanju avtorskopravno varovanih del, ker je kršil določbe člena 106 UrhG v povezavi s členom 108a UrhG in člena 27 kazenskega zakonika.

16 Družba Dimensione naj bi v Nemčiji distribuirala primerke avtorskopravno varovanih del. Za distribucijo v smislu člena 106 UrhG se zahteva prenos lastninske pravice na prodanem predmetu in prenos pravice do razpolaganja s prodajalca na kupca. V postopku v glavni stvari se je prenos lastninske pravice s prodajalca na kupca zgodil v Italiji v skladišču v Sterzingu na podlagi italijanskega prava s soglasjem volj in individualizacijo predmeta nakupa. Prenos pravice do razpolaganja pa se je zgodil šele ob pomoči T. Donnerja z izročitvijo stvari kupcu proti plačilu kupnine v Nemčiji. Zato ni bila pomembna ugotovitev, v kolikšni meri so bili predmeti notranje opreme v Italiji avtorskopravno varovani. Landgericht München II je pojasnilo, da naj bi bila omejitev prostega pretoka, ki izhaja iz nacionalnega avtorskega prava, utemeljena z varstvom industrijske in poslovne lastnine.

17 T. Donner je obsodilno sodbo izpodbijal z revizijo pri Bundesgerichtshof. Najprej trdi, da „javno distribuiranje“ v smislu člena 4(1) Direktive 2001/29 in posledično v smislu člena 17 UrhG predpostavlja prenos lastninske pravice na blagu in da je v postopku v glavni stvari do tega prenosa prišlo v Italiji. Prenos posesti na blagu, namreč pravice do dejanskega razpolaganja z njim, naj v tem smislu ni bil potreben. Drugič, zatrjuje, da bi bila vsaka sankcija, izrečena na podlagi drugačne razlage, v nasprotju s prostim pretokom blaga, ki ga zagotavlja člen 34 PDEU, ker bi pripeljala do neutemeljene umetne delitve trgov. Nazadnje in tretjič trdi, da se je s prevoznikovim prevzemom blaga v Italiji, ki je prevzel dobavo za račun nekaterih kupcev, vseeno zgodil prenos posesti na blagu in da naj bi se tudi s tega vidika upoštevna dejstva zgodila v Italiji.

18 Bundesgerichtshof se strinja z razlago Landgericht München II, v skladu s katero „javno distribuiranje“ s prodajo v smislu člena 4(1) Direktive 2001/29 ne predpostavlja le prenosa lastninske pravice na reprodukciji avtorskovarovanega dela na tretjo osebo, ampak tudi imetništvo dejanske pravice do razpolaganja s tem delom. Da bi bilo mogoče šteti, da je bila reprodukcija dela distribuirana javnosti, bi morala zapustiti območje notranjega delovanja podjetja proizvajalca in preiti v javnost ali trgovinski promet. Dokler taka reprodukcija ostane v podjetju, ki jo je izdelalo, ali v isti skupini družb, ni mogoče šteti, da je bila dana na voljo javnosti, ker v tem primeru ni trgovinske transakcije, ki bi pomenila dejanski stik z zunanjim okoljem. Ta analiza Landgericht München II naj bi bila v skladu z ustaljeno sodno prakso Bundesgerichtshof v zvezi z razlago člena 4(1) Direktive 2001/29.

19 Po drugi strani Bundesgerichtshof meni, da bi člena 34 PDEU in 36 PDEU lahko preprečevala potrditev obsodbe T. Donnerja, če bi uporabo predpisov nacionalnega kazenskega prava v okoliščinah postopka v glavni stvari šteli za neutemeljeno omejitev prostega pretoka blaga.

20 V teh okoliščinah je Bundesgerichtshof prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člena 34 PDEU in 36 PDEU, ki urejata prosti pretok blaga, razlagati tako, da nasprotujeta kaznivosti – ki izhaja iz nacionalnih kazenskih predpisov – pomoči pri nedovoljenem distribuiranju avtorskopravno varovanih del, če je v okviru čezmejne prodaje dela, ki je v Nemčiji avtorskopravno varovano:

— to delo v Nemčijo vneseno iz države članice Evropske unije in je dejanska posest nad tem delom prenesena v Nemčiji,

— prenos lastninske pravice pa je bil opravljen v drugi državi članici, v kateri avtorskopravno varstvo dela ni obstajalo ali pa ga ni bilo mogoče uveljavljati?“

Vprašanje za predhodno odločanje

21 Kot izrecno priznava predložitveno sodišče, je obstoj „javnega distribuiranja“ s prodajo v smislu člena 4(1) Direktive 2001/29 na nacionalnem ozemlju nujen pogoj za uporabo predpisov kazenskega prava, ki so sporni v postopku v glavni stvari. Poleg tega so zadevne stranke na obravnavi na podlagi zahteve, ki jo je Sodišče naslovilo nanje, podale podrobna mnenja o razlagi tega pojma.

22 Zato je treba šteti, da predložitveno sodišče s tem vprašanjem v bistvu sprašuje, prvič, ali je v okoliščinah, kakršne so v postopku v glavni stvari, na nacionalnem ozemlju prišlo do „javnega distribuiranja“ v smislu člena 4(1) Direktive 2001/29, in drugič, ali je treba člena 34 PDEU in 36 PDEU razlagati tako, da nasprotujeta temu, da država članica na podlagi nacionalnega kazenskega prava kaznuje pomoč pri nedovoljeni distribuciji primerkov avtorskopravno varovanih del, če se primerki takih del na ozemlju te države članice javno distribuirajo v okviru prodaje, ki je posebej namenjena javnosti te države in ki se izvede v drugi državi članici, v kateri avtorskopravno varstvo teh del ne obstaja oziroma varstva, ki ga ta dela uživajo, ni mogoče uveljavljati proti tretjim osebam.

Razlaga člena 4(1) Direktive 2001/29

23 Ker je namen Direktive 2001/29 uresničevanje obveznosti Unije, zlasti na podlagi MSOILAP, in je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso akte prava Unije razlagati, kolikor je mogoče, ob upoštevanju mednarodnega prava, zlasti kadar je namen teh aktov izvajanje mednarodnega sporazuma, ki ga je sklenila Unija, je treba pojem „distribuiranje“ iz člena 4(1) navedene direktive razlagati v skladu s členom 6(1) MSOILAP (glej v tem smislu sodbo z dne 17. aprila 2008 v zadevi Peek & Cloppenburg, C-456/06, ZOdl., str. I-2731, točke od 29 do 32).

24 Zato je treba pojem „javno distribuiranje s prodajo“ iz člena 4(1) Direktive 2001/29 – tako kot je navedel generalni pravobranilec v točkah od 44 do 46 in 53 sklepnih predlogov – razumeti, kot da ima enak pomen kot besede „postanejo dostopni javnosti s prodajo“ v členu 6(1) MSOILAP.

25 Kot je generalni pravobranilec navedel v točki 51 sklepnih predlogov, je treba pomen pojma „distribuiranje“ v smislu člena 4(1) Direktive 2001/29 v pravu Unije poleg tega razlagati neodvisno in ta razlaga ne sme biti odvisna od zakonodaje, ki se uporablja za transakcije, v okviru katerih je prišlo do distribuiranja.

26 Ugotoviti je treba, da je za javno distribuiranje značilnih več operacij, ki potekajo vsaj od sklenitve prodajne pogodbe do njene izvršitve z dobavo posamezniku. Zato se lahko v okviru čezmejne prodaje transakcije, ki vključujejo „javno distribuiranje“ v smislu člena 4(1) Direktive 2001/29, izvedejo v več državah članicah. V tem smislu lahko taka transakcija krši izključno pravico, da se dovoli ali prepove vsako javno distribuiranje v več državah članicah.

27 Trgovec je zato odgovoren za vse transakcije, ki jih izvede sam ali se izvedejo za njegov račun in ki vključujejo „javno distribuiranje“ v državi članici, v kateri je distribuirano blago avtorskopravno varovano. Odgovoren je lahko tudi za vse enakovrstne transakcije tretje osebe, kadar se je posebej usmeril k javnosti namembne države in ne bi smel spregledati ravnanj te tretje osebe.

28 Nacionalna sodišča morajo zato v okoliščinah, kakršne so v postopku v glavni stvari in v katerih dobave posamezniku v drugi državi članici ni izvedel zadevni trgovec ali ni bila izvedena za njegov račun, v vsakem posameznem primeru presoditi, ali obstajajo dokazi, na podlagi katerih je mogoče sklepati, da se je ta trgovec po eni strani dejansko usmeril k članom javnosti s prebivališčem v državi članici, v kateri je bila izvedena transakcija, ki vključuje „javno distribuiranje“ v smislu člena 4(1) Direktive 2001/29, in da po drugi strani ne bi smel spregledati ravnanj te tretje osebe.

29 V okoliščinah postopka v glavni stvari lahko dejavniki, kot so obstoj spletne strani v nemškem jeziku, vsebina in načini distribucije reklamnega gradiva družbe Dimensione in njeno sodelovanje z družbo Inspem kot podjetjem, ki izvaja dobave v Nemčiji, kažejo na tako usmerjeno ravnanje.

30 Zato je na prvi del postavljenega vprašanja treba odgovoriti, da trgovec, ki oglaševanje usmeri k članom javnosti, ki prebivajo v določeni državi članici, in vzpostavi ali jim omogoči poseben sistem dobave in način plačila ali dovoljuje tretjim, da to naredijo, tako da tem članom javnosti omogoči, da pridobijo primerke del, ki so avtorskopravno varovana v tej državi članici, v državi članici, v kateri pride do dobave, izvede „javno distribuiranje“ v smislu člena 4(1) Direktive 2001/29.

Razlaga členov 34 PDEU in 36 PDEU

31 Kot je ugotovilo predložitveno sodišče, pomeni prepoved, ki jo določa nacionalni zakon in jo nacionalno kazensko pravo sankcionira v okoliščinah, kakršne so v postopku v glavni stvari, oviro za prosti pretok blaga, ki je načeloma v nasprotju s členom 34 PDEU.

32 Vendar je tako omejitev v skladu s členom 36 PDEU mogoče upravičiti z varstvom industrijske in poslovne lastnine.

33 V zvezi s tem iz sodne prakse Sodišča izhaja, da če imetnik avtorske pravice da na trg države članice avtorskopravno varovano delo ali je le-to dano na trg z njegovim privoljenjem, mu to preprečuje, da bi nasprotoval prostemu pretoku tega dela v Uniji. Vendar pa to ne velja, kadar do dajanja na trg ne pride na podlagi privoljenja imetnika avtorske pravice, temveč zaradi prenehanja njegove pravice v posamezni državi članici. Ker lahko razlike med nacionalnimi zakonodajami v zvezi s trajanjem varstva ovirajo trgovino v Uniji, so v tem primeru te omejitve upravičene na podlagi člena 36 PDEU, saj izhajajo iz razlik med sistemi, te razlike pa so neločljivo povezane s samim obstojem izključnih pravic (glej sodbo z dne 24. januarja 1989 v zadevi EMI Electrola, 341/87, Recueil, str. 79, točka 12).

34 Ugotoviti je treba, da ti preudarki *a fortiori* veljajo v okoliščinah, kakršne so v postopku v glavni stvari, ker razlike, ki povzročajo omejitve prostega pretoka blaga, ne izhaja iz razlik med pravnimi predpisi, ki veljajo v različnih zadevnih državah članicah, temveč iz dejstva, da teh predpisov v praksi ni mogoče uveljavljati proti tretjim osebam v eni od teh držav članic. Omejitev, ki velja za trgovca s sedežem v eni državi članici zaradi kazensko sankcionirane prepovedi distribuiranja v drugi državi članici, v takem primeru niti ne temelji na aktu ali privoljenju imetnika pravice, ampak na različnosti pogojev za varstvo posameznih avtorskih pravic v različnih državah članicah.

35 Kot je navedel generalni pravobranilec v točkah od 67 do 70 sklepnih predlogov, ni mogoče šteti, da bi varstvo pravice distribuiranja v okoliščinah, kakršne so podane v postopku v glavni stvari, povzročilo nesorazmerno ali umetno delitev trgov v nasprotju s sodno prakso Sodišča (glej v tem smislu sodbi z dne 8. junija 1971 v zadevi Deutsche Grammophon Gesellschaft, 78/70, Recueil, str. 487, točka 12, in z dne 20. januarja 1981 v združenih zadevah Musik-Vertrieb membran in K-tel International, 55/80 in 57/80, Recueil, str. 147, točka 14, ter zgoraj navedeno sodbo EMI Electrola, točka 8).

36 Uporabo določb, kot so določbe v postopku v glavni stvari, je namreč mogoče šteti kot nujno za varstvo posebnega predmeta avtorske pravice, ki zlasti podeljuje izključno pravico izkoriščanja. Omejitev prostega pretoka blaga, ki iz tega izhaja, je zato utemeljena in sorazmerna glede na uresničevani legitimni cilj v okoliščinah, kakršne so v postopku v glavni stvari, v katerih je bil obdolženec namerno, ali se je vsaj zavedal, vpleten v transakcije, ki vključujejo javno distribuiranje varovanih del na ozemlju ene države članice, v kateri je avtorska pravica polno varovana, s čimer je kršena izključna pravica imetnika te pravice.

37 Zato je na drugi del postavljenega vprašanja treba odgovoriti, da je treba člena 34 PDEU in 36 PDEU razlagati tako, da ne nasprotujeta, da država članica na podlagi nacionalnega kazenskega prava kaznuje pomoč pri nedovoljeni distribuciji primerkov avtorskopravno varovanih del, če se primerki takih del javno distribuirajo na ozemlju te države članice v okviru prodaje, ki je posebej usmerjena k javnosti te države članice in ki je sklenjena v drugi državi članici, v kateri ta dela niso avtorskopravno varovana oziroma njihovega varstva ni mogoče uveljavljati proti tretjim osebam.

Stroški

38 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

Trgovec, ki oglaševanje usmeri k članom javnosti, ki prebivajo v določeni državi članici, in vzpostavi ali jim omogoči poseben sistem dobave in način plačila ali dovoljuje tretjim, da to naredijo, tako da tem posameznikom omogoči, da pridobijo primerke del, ki so avtorskopravno varovana v tej državi članici, v državi članici, v kateri pride do dobave, izvede „javno distribuiranje“ v smislu člena 4(1) Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi.

Člena 34 PDEU in 36 PDEU je treba razlagati tako, da ne nasprotujeta, da država članica na podlagi nacionalnega kazenskega prava kaznuje pomoč pri nedovoljeni distribuciji primerkov avtorskopravno varovanih del, če se primerki takih del javno distribuirajo na ozemlju te države članice v okviru prodaje, ki je posebej usmerjena k javnosti te države članice in ki je sklenjena v drugi državi članici, v kateri ta dela niso avtorskopravno varovana oziroma njihovega varstva ni mogoče uveljavljati proti tretjim osebam.

Podpisi